

Naša misel

Šolsko glasilo Zavoda za slepo in slabovidno mladino
Ljubljana
Letnik XLIV, št. 1, leto 2016

Tema številke: Sanje

Sanje

Kaj pomeni sanjati?
Sanjati pomeni živeti v svojem svetu,
upati vneto v nov boljši dan,
kjer vsak človek bo s toplino obdan.

Kako naj narišem sanje?
Tako, da se poglobiš vanje.
Sanje naslikaj v svojem srcu
in sledi svojemu načrtu.

Kako naj ujamem sanje?
Zazri se v nebo, ko vidiš zvezdo svojih sanj, ujemi jo v
dlan.

Če se potrudiš in delaš trdo,
sanje postanejo resnično zlato.

Zato nikoli ne obupaj
in vedno v boljši svet upaj.

Tanja Turičnik, 2. letnik, Gimnazija Ravne na Koroškem

Vsebina

Sanje.....	2
Sanjske misli.....	6
O sanjah, domišljiji, vilah in čarovnicah	8
Moj sanjski poklic	8
Sanje.....	8
Intervju s coprnico Zofko	9
Vila ljubezni.....	11
Kako spim	12
Rada sanjam.....	12
Čeveljčki.....	14
Sanjski recept - zrezki	15
Sanje.....	16
Moj čudežni kamen	17
Če bi imela čudežni kamen	18
Moje sanje.....	19
Spisi kar tako	20
Ajka	20
Moj pes Maks	20
O zlatem jabolku	21
Rojstnodnevne želje	21
Konji	22
Obiskali smo zavetišče v Ljubljani.....	22
Moj domači kraj.....	22

Prvič na konju	22
Zakaj rada plavam.....	23
Potopis.....	25
Ekskurzija v Prago	25
Impressions about the week in Prague	28
Kako napasti stres	31
Delovni kotiček Maje in Blaža	33
Sanje.....	33
Prababica.....	33
Moje sanje.....	33
Explaining dreams.....	34
Intervju - ti mene, jaz tebe.....	35
Dan Zemlje.....	39
Vizionarji	40
Na obisku.....	41
Mi - zavodski.....	48
Elvis	48
Stane.....	51
Odrasli na robu	54
Sanje prebujati iz spanja	54
Iskati primerno delovno mesto za osebo z posebnimi potrebami	56
Prigode iz naše šole.....	57
Novo pleme	57

Šampionska.....	58
Rojstni dan	58
Kombinirani pouk.....	58
Kolo za dva	59

Sanjske misli

Ko sem pred 15 leti prvič vodil kolonijo otrok v letovišče Pineta pri Novigradu, sem nas hotel imenovati "Nadrealisti". Tudi meni hitro ime ni bilo več všeč, tako da sem ga že pred začetkom zamenjal s "Sanjači". Veliko staršev se je pri predstavitvi skupine muzalo: "No, saj naš je pa res malo sanjač." In sem pomislil, da smo verjetno vsi. Spodaj si lahko pogledaš znak naše skupine.

Zakopali smo se v nočno življenje, a tudi letos je Naša misel zelo svetla in nasmejana. Hvala vsem otrokom in učencem, ki ste se udeležili sprehoda pod polnim mesecem, mentorjem, ki ste vzpodbujali, ter vagabundoma, Nini in Marku, ki sta podelila nekaj sanj s svojih potovanj.

Ni samo v Ameriki Martin govoril: "I have a dream that one day ..." Steci za metuljem!

Vaš

Ula Uduč, 1. razred, Maribor

O sanjah, domišljiji, vilah in čarovnicah

Moj sanjski poklic

Ko bom velik, bi bil rad kmet. Na kmetiji je veliko živali, ki jih imam rad: konji, pujski, krave, kokoši ... Vozil se bom s traktorjem in jahal svojega konja. Na polju bodo rasle buče, solata, jagode, korenčki ...

Gašper Fric, 2. razred, OŠ Donačka Gora

Sanje

Sanje so velik pojem, ki ga ne znamo dobro razložiti. Včasih se navezujejo na nekaj kar smo počeli podnevi, razmišljali, na naše strahove, nekaj kar se bo zgodilo v prihodnosti ... Torej o sanjah vemo še manj kot o vesolju in težje jih je raziskovati.

ALI STE VEDELI? Vsako noč sanjamo, ampak se jih vedno ne spomnimo.

Kaja Kralj, 7. A, OŠ Martina Konšaka

Intervju s coprnico Zofko

Novinarka: Dober dan, gospa Zofka.

Zofka: Dober dan.

Novinarka: Veseli me, da smo vas lahko povabili v naš studio in da boste odgovarjali na naša vprašanja.

Zofka: Ja, to počnem za zabavo. Doma ni kaj početi.

Novinarka: Torej, najprej mi povejte kaj o sebi.

Zofka: Seveda! Jaz sem coprnica Zofka. Stara sem 547 let in doma sem sama, v družbi svoje pozabljive, a vendar prijazne metle.

Novinarka: Ali imate še kaj sorodnikov?

Zofka: Oja, sorodnikov imam še kar nekaj. Imam 12 sestričen, 7 bratrancev, 3 tete po mamini strani, 15 bratrancev, 5 tet in 5 stricev ter tudi 6 sestričen po očetovi strani.

Novinarka: Imate tudi kaj sester ali bratov in nečakov ali nečakinj?

Zofka: O, saj res! Imam 7 po očetovi strani, po mamini pa 6 bratov in mama se je še enkrat poročila, pa sem dobila še 5 sester. Nečakov pa imam nekaj čez 25.

Novinarka: To je pa veliko. Babic in dedkov pa nimate več, kajne?

Zofka: Imam, imam! In to 2 babici, enega dedka, dve prababici in oba pradedka. Pred enim tednom pa mi je umrla praprababica.

Novinarka: Koliko je bila pa stara, ko je umrla?

Zofka: Če bi moja prababica zdržala do danes, bi praznovala 1080 let.

Novinarka: No, dovolj o vaših sorodnikih. Kako pa kaj vi preživljate prosti čas?

Zofka: Bolj tako, tako. Vedno kadar mi je dolgčas, na stene čaram pisane oči in jim mežikam, one pa mi mežikajo nazaj.

Novinarka: Odlično krajšanje časa.

Zofka: Hvala. Še kakšno vprašanje?

Novinarka: Ja, imam še eno vprašanje. Koliko je stara vaša metla?

Zofka: Metla! Ta stara prekljasta stvar?! Nekaj čez 300.

Novinarka: Hvala, ker ste prišli v naš studio in strpno odgovarjali.

Zofka: Prosim.

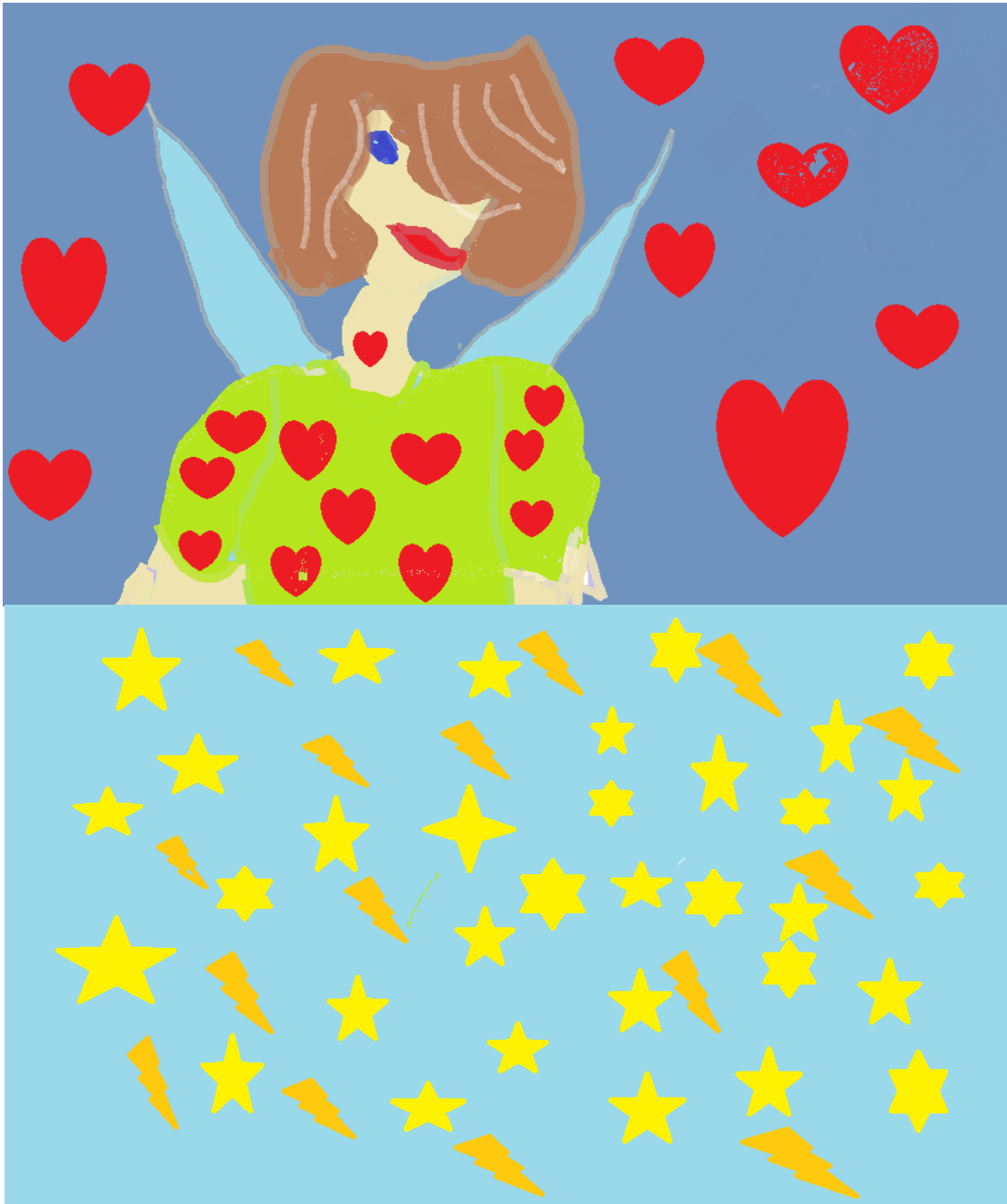
Novinarka: Lep dan še naprej Zofka, se opravičujem gospa coprnica Zofka.

Zofka: Lep dan.

Mia Koritnik, POŠ Zidani Most, 5. razred

Vila ljubezni

Vila ljubezni živi v vilinski deželi. Vila ljubezni ima posebne prijateljice, ki jim je ime Sončica, Mavrica in Kapljica. Osrečujejo majhne otroke. Po naravi so zelo plaha bitja. Pod zemljo imajo skrite zaklade, diamante in dragulje.

Iza Škorjanec, OŠ Ormož, 4. B

Kako spim

Spim pri sestri Sari. Ne morem spati v svoji sobi, ker nimam postelje. Ker je v drugi hiši. Ker se bomo vrnili v drugo hišo, v vas Gibino.

Alen Vebarič, 2. razred, OŠ Ivana Cankarja

Rada sanjam

Rada sanjam. Velikokrat sanjam o živalih, največkrat pa o moji mucu Miki. Nazadnje sem sanjala o kužkih. Te sanje so bile zelo grozljive, zato ker so se tepli. In mene je bilo strah.

Nives Jeršič, 4. razred, OŠ Gradišče na Kozjaku

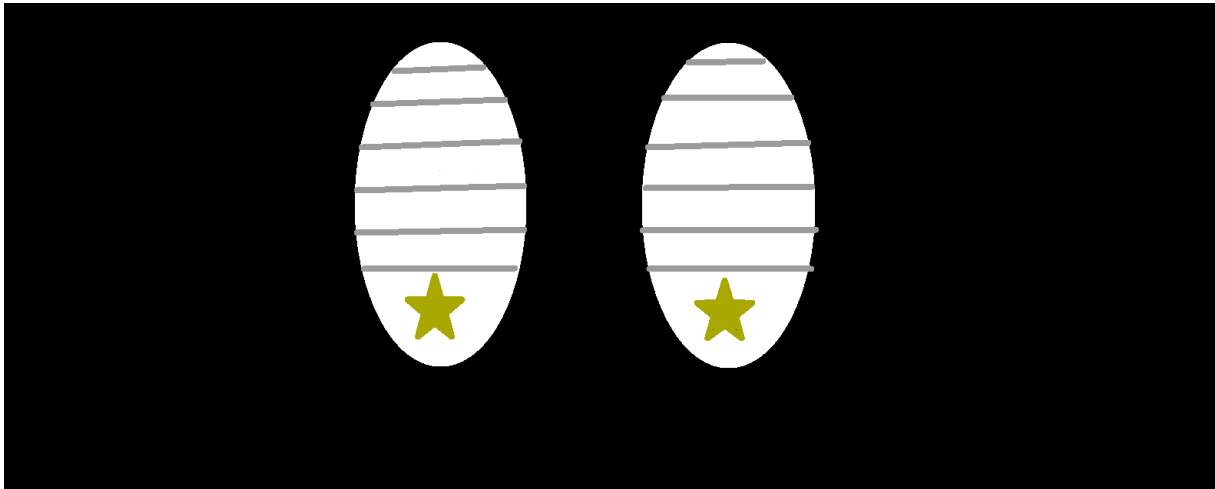
vse slike:
Luna Kotnik,
2. razred,
OŠ Slovenj
Gradec

Čeveljčki

Živela je deklica, ki ji je bilo ime Nina. Imela je rojstni dan. Za darilo je od babice dobila lepe, zelo lepe čeveljčke. Čeveljčki so bili beli z zlatimi, bleščečimi zvezdami in s srebrnim, bleščečim trakom. Bili so točno takšni, kot jih je videla v trgovini. Bila je tako srečna, da skoraj ni mogla verjeti, da je dobila take čeveljčke. Te čeveljčke je nosila vsepovsod.

Ko je nekega dne šla v šolo, so ji čeveljčki nekaj zašepetali. Ampak Nina ni vedela, kaj ji prišepetavajo. Ko so čeveljčki šestič ponovili, jih je Nina komaj razumela, kaj ji hočejo povedati. Povedali so ji, da naj jih pozorno posluša, kar ji bodo govorili. To pa zato, ker ji bodo odslej pomagali. Do sedaj se je Nina zelo težko učila. Razrede je komaj izdelovala. Za domačo nalogo so se imeli naučiti pesem. Nina se jo je pozabila naučiti. V šoli jo je učiteljica vprašala. Nina je že hotela reči, da ne zna, a so ji čeveljčki začeli šepetati pesem. Nina je ponavljala za njimi. Tako je dobila odlično oceno. Bila je zelo vesela. Čeveljčki so ji pomagali tudi pri drugih predmetih in testih. Ker je bila že v šestem razredu, je morala veliko delati doma. Čeveljčki so ji pri vsakem delu pomagali. Nina je bila tako vesela, da je od sreče kar poskakovala.

S svojimi čeveljčki se je zelo spremenila, postala je pridna učenka, imela je veliko prijateljic, doma pa so bili zaradi nje starši srečni. Nini so čeveljčki prinesli veliko sreče, veselja in zadovoljstva.

Ema Bojnec, 7. A, OŠ Bakovci

Sanjski recept - zrezki

Dragi bralci!

Pričakovali ste recept za mango v karameli, slona z brusnicami ali dušene tahitijske čmrlje. Jaz pa vam povem, da so sanjske stvari zelo preproste, zato vam bom povedal odličen, zelo preprost recept za navadne zrezke. Potrebuješ:

- goveje meso
- tri stroke česna
- olje in sol.

Meso narežemo v zrezke in položimo v vroče olje. Meso dobro popečemo na obeh straneh, tik pred koncem dodamo sesekljan česen in sol.

Zraven lahko postrežemo še pečen krompir, testenine, kruh, solato in dobro omako, katero boste naredili kar sami.

Žan Kazar, 8. razred, OŠ Tišina

Sanje

Na nebu zvezde sijajo,
za luno se ozirajo,
ljudje pa tiho sanjajo,
v spanec se poglobljajo.

Sanjajo o svetli sreči,
o ljubezni goreči,
o slavi žareči,
a nihče o nesreči.

JAZ SANJAM O TEBI,
O OČEH TVOJIH ŽAREČIH,
SI MISLIM PRI SEBI,
TO POT JE K SREČI.

Vsako noč si želim,
da iz sanj se ne zbudim,
da te ne zapustim,
le tega si želim.

In ko se prebudim,
se brez tebe žalostim,
iz sanj mi ti zbežiš,
k njej slepo pohitiš.

Darja Špan, 1. letnik, Gimnazija Ravne na Koroškem

Moj čudežni kamen

Moj čudežni kamen ni naveden kamen. Je velik kot oreh in zlate barve. Barve lahko spreminja. Kadar sem jezna, je kamen zelo rdeč in kadar sem vesela ter razpoložena, je rumene barve. S kamnom sem čustveno povezana.

Kako sem sploh našla ta kamen? Bil je lep in krasen dan, ko sem hodila z Izo Jarec po mestu Puče. Kar naenkrat zagledam ob morju prav ta čudežni kamen. Ko sem ga prijela, sem razumela živalski jezik. Enkrat sem si želela, da bi letela kot Peter Pan po zraku. Želja se mi je tudi uresničila. Potem sva z Izo srečali družino Lavrenčič – Strle.

Čudežni kamen mi prav vse omogoči, npr. da znam brati Braillovo pisavo in note.

Če bi imela kamen zmeraj pri sebi, bi vsak dan prespala v Zavodu za slepo in slabovidno mladino. Samo v petek po glasbi bi šla domov. V ponedeljek bi se vrnila nazaj v zavod. To bi bilo krasno.

Kamna za nobeno ceno ne bom dala. Tudi za milijone in bilijone ga ne bom prodala. Če bi mi ga kdo vzel, bi kamen takoj prišel k meni nazaj.

S čudežnim kamnom bom tudi čarala. Če bi mene še kdo poučeval in mi solil pamet, ga bom začarala.

Takšen je moj čudežni kamen.

Karin Grom, OVI, ZSSM

Če bi imela čudežni kamen

Moj čudežni kamen bi bil mavričnih barv in bi se svetil. Ta svetlost bi mi pomagala, da bi bila zelo ljubeča do živali.

Bela barva bi mi uresničila željo, da bi postala bolj razigrana. Rdeča barva kamna bi mi uresničila mojo največjo željo, da bi znala jahati konja. Vijolična barva kamna bi mi omogočila, da bi bila srečna in vesela v ljubezni in da bi našla čednega fanta. Črna barva bi mi uresničila željo, da bi lahko šla na koncert Justina Bieberja, če bi Justin prišel v Maribor. Oranžna barva bi mi uresničila željo, da bi veliko potovala. Roza barva bi mi uresničila željo, da bi lahko plavala zraven prijaznih in igrivih delfinov, ki jih imajo v bazenih.

Te barve in uresničene želje so vlite v moj čudežni kamen.

Petra Babič, OVI, ZSSM

Iza
Jares,
ZSSM,
Čudežni
kamen

Moje sanje

Vsak večer, ko hodim doma spat, je moja dobra navada, da lahko sanjam. Lahko mi tudi pustijo tudi starši, da lahko tudi sanjam ponoči. Ko sem tudi rada v vsakem primeru na počitnicah, lahko mi tudi starši pustijo sanjati ponoči. Vsak večer, ko sem doma, lahko veliko sanjam. Ponoči tudi lahko sanjam o prejšnjih sošolcih v Jurovskem dolu, pa tudi učiteljice, ko so me tam učile. Poznala sem še tudi predmete, ki sem jih veliko se učila. In tudi z mamom sem se na šoli v Jurovskem dolu kaj učila, sanjala sem tudi, da smo pri matematiki morali računati tisto, kaj smo delali.

V Kamniku, ko sem včeraj bila, sem tudi sanjala o prejšnji osnovni šoli v Zavodu, ko sem hodila za slepo in slabovidno mladino. In sem sanjala o prejšnjih sošolcih, ko sem jih tudi imela v osnovni šoli v Zavodu za slepo in slabovidno mladino. Sanjala sem lahko tudi o prejšnjih učiteljicah, ki so me tudi učile v osnovni šoli v Zavodu za slepo in slabovidno mladino. In so mi tudi medicinske sestre dovolile, da lahko sanjam o prejšnji osnovni šoli o Zavodu za slepo in slabovidno mladino. In tudi sestre so mi povedale, da sem lahko tudi sanjala ponoči o tem, kaj sem mislila. V Kamniku so me tudi pustile, da sem lahko ponoči veliko o tem sanjala.

Laura Horvat, CIRIUS Kamnik

Spisi kar tako

Ajka

Ima velike oči. Je rjave barve. Je lepa. Rada se igra. In rada tuli. Se kdaj polula in pokaka. Ko je šla na sneg, je šla nazaj, ni ji bil všeč. Nima rada vode. Rada je meso.

Tomaž Morgut, 6. A, OŠ Oplotnica

Moj pes Maks

Je naš pes. Ima puhasto kosmate uhlje in gosto dlako, ki je bele barve. Rad ima otroke. Če ga vzgajamo pravilno, postane poslušen in samostojen pes. Opis: tehta 9 kg, visok je 28 cm, ima okroglo glavo. Pasma se imenuje zahodno višavski beli terier.

Alen Verbarič, 2. razred, OŠ Ivana Cankarja

O zlatem jabolku

Bil je en kralj. Enkrat je poklical vse ljudi iz vasi, pa je rekel, da ima zlato jabolko. Če se kdo najbolj zlaže, dobi zlato jabolko. Potem so ljudje prispeli. In so se lagali in niso dobili zatega jabolka. Enkrat je prišel en mladenič in se je zlagal, dajte mi cekine. Kralj je rekel kake cekine. Kralj je postal jezen. Potem je izvedel, da je bila to laž. In je mladenič dobil zlato jabolko. Konec

Tomaž Morgut, 6. A, OŠ Oplotnica

Rojstnodnevne želje

Danes je moj rojstni dan, star sem 8 let. Čez 92 let bom stoletnik. Do takrat si želim, da bi se mi uresničilo:

- konj
- kmetija
- traktor
- sreča
- zdravje
- zaklad
- igra
- letenje.

To bo kar dovolj.

Gašper Fric, 2. razred, OŠ Donačka Gora

Konji

Moje najljubše živali so konji. Rad imam lipicance. To so beli slovenski konji. Sem že jahal konja. Konji so različne barve.

Gašper Fric, 2. razred, OŠ Donačka Gora

Obiskali smo zavetišče v Ljubljani

Bilo je zelo lepo. Videli smo muce in pse. Pazijo jih oskrbnice. Najlepši kuž je bil en mali psiček. Muca pa je bila najlepši Ivan. Pri policijskih psih mi je bil najlepši Kori. Znal je veliko trikcev.

Nives Jeršič, 4. razred, OŠ Gradišče na Kozjaku

Moj domači kraj

Živim v Gradišču na Kozjaku. Rada imam sprehode. To je zelo majhna vas. Sosedov je zelo malo. Živim v hiši. Barve je rumene. Vrt je velik. Okrog hiše je tlakovano in pred hišo so rože. V hiši živimo jaz, mama, Žiga.

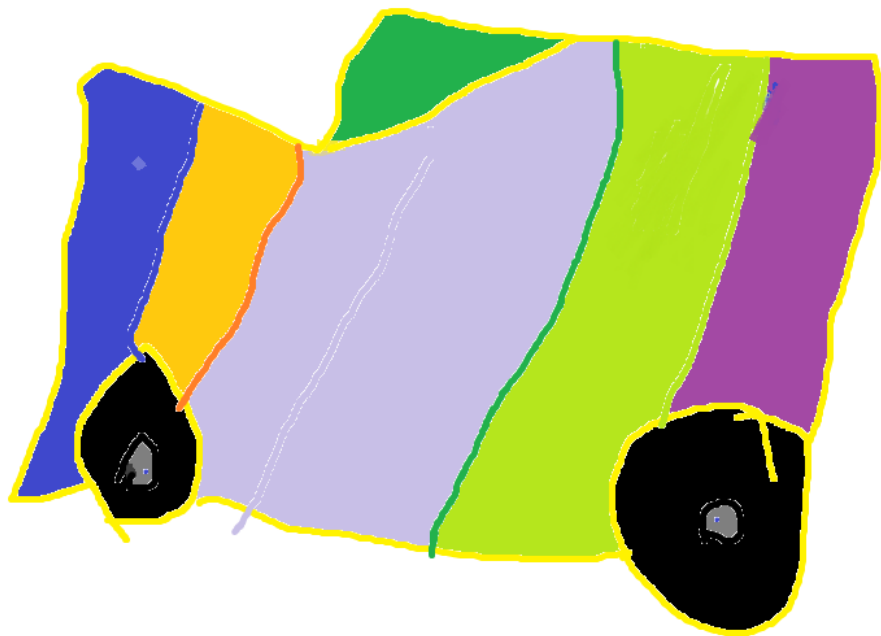
Nives Jeršič, 4. razred, OŠ Gradišče na Kozjaku

Prvič na konju

Že ko sva se z mamom peljali v Kamnico, sem bila živčna, ko pa sva z učiteljico stopili v areno, me je postalo še bolj strah. Razmišljala sem, zakaj sem se sploh odločila za ta šport. Dobila sem čelado in lahko smo začeli.

Učiteljica mi je predstavila Bonča (konja). Potem sem morala splezati nanj. Najprej sem mislila, da mi ne bo uspelo. Nato pa sem vseeno poskusila. Niti ni bilo tako težko. Po eni uri sem se srečna odpeljala domov. Če te je strah, zgrabi konja za roge!

Kaja Kralj, 7. A, OŠ Martina Konšaka

Tim Zemljič, 2. razred, OŠ Slave Klavore

Zakaj rada plavam

Jaz najraje hodim plavat na kakšne bazene in najbolj tudi doma plavam in kar tudi doma z mamo plavam pa tudi bolj včasih z mamo tudi hodim plavati na bazene. Ko imam z mamo počitnice, hodiva poleti skupaj na morje, da lažje plavam v plitvi ali globoki vodi in tudi z mamo

lahko pogledava, če je kje kakšna školka v morju. Z mamom, ko sva na morju ali na bazenih, se radi tudi potapljava. Z mamom, ko sva vsak drug dan na bazenih, se lahko z mamom voziva z blazinami, da naju voda lahko nese. Z mamom lahko v bazenu in ko sva na morju lahko tudi čofotava in se lahko greva kakšno igrico. Z mamom greva na bazene, je tudi toplo in sončno vreme, pa tudi brez dežja. Voda na morju lahko valovi, ko lahko z mamom plavava in je včasih tudi vetrovno. Valovi naju z mamom v morju tudi lahko nese, ko lahko plavava ali ko se voziva z blazinami. Na morju tudi vidiva veliko ljudi, ki hodijo tudi plavat. Z mamom tudi v bazenih hodiva na mehurčke, ki nas z mamom lahko zmasirajo, ljudje tudi pravijo, da so to vodni mehurčki. Z mamom lahko tudi v bazenu in na morju sediva, da se lahko tudi voziva.

Laura Horvat, CIRIUS Kamnik

Anej Rožman Brumen

Potopis

Ekskurzija v Prago

V nedeljo, 10. 4. 2016 smo se dijaki skupaj s spremljevalci z dvema kombijema odpravili v Prago. Izpred Zavoda so krenili ob 9.00 uri, medtem ko so mene eno uro kasneje pobrali v Tepanjih. Pot je bila dolga.

Po 10 urni vožnji smo končno prispeli v Zavod za slepo in slabovidno mladino v Pragi, kjer so nas prijazno sprejeli. Najprej smo se razporedili po sobah, kjer smo razpakirali prtljago. Nato pa smo šli v kuhinjo, kjer nas je že čakala večerja. Po večerji smo se stuširali in šli spat, saj smo bili utrujeni od poti.

Naslednje jutro smo ob 7.15 do 7.45 imeli zajtrk. Po zajtrku smo imeli malo prostega časa, nato pa smo se zbrali v eni izmed učilnic, kjer smo se spoznali in se seznanili s programom celotnega tedna. Nato smo jim mi predstavili življenje in delo Franceta Prešerna, oni pa nam življenje in delo Karla Hyneka Macha. Po teh predstavitev smo se sprehodili po njihovi šoli, saj sta domski in šolski del ločena. Imajo tudi vrt čutil, ki spominja na našega.

Popoldne smo šli na kratek sprehod po dolini, po sprehodu pa smo šli v trgovski center, kjer smo igrali bowling. S programom smo končali ob 17.00 uri. Takrat

smo imeli večerjo. Po večerji pa smo imeli prosti čas, ki smo ga izkoristili za prijetno druženje.

Torek je bil nekoliko bolj naporen, saj smo se ob 8.00 uri z metrojem odpravili v center Prage, kjer smo si ogledali trg republike, centralno banko, astronomsko uro, za katero je značilno, da iz nje ob polni uri priplešejo figure 12 apostolov. Deset minut pred polno uro je tam velika gneča ljudi, ki čakajo na ta dogodek. Nazadnje pa smo se sprehodili čez Karlov most. Popoldne pa smo se odpravili na Praški grad, kjer smo si ogledali, kaj vse je Jože Plečnik naredil v Pragi.

V sredo zjutraj smo zapeli in recitirali Slovensko himno v slovenščini, češčini in angleščini. Nato predstavili naše državne simbole. Tudi Čehi so nam seveda predstavili svoje. Po teh predstavitvah smo se razdelili v 7 skupin. Dobili smo kviz, katerega tema so bili državni simboli. Kviz je bil sestavljen iz 10 vprašanj s šestimi možnimi odgovori. Vprašanja in možni odgovori so bili v angleščini. Naša naloga je bila vprašanja in odgovore razumeti ter obkrožiti pravilen odgovor, vendar je skupina, v kateri sem bila jaz prejela le 3 točke.

Nato smo imeli kosilo. Po kosilu smo v domu imeli dramsko in glasbeno delavnico. Začeli smo z dramsko, nadaljevali pa z glasbeno delavnico. Pri dramski delavnici smo nastopili v vlogi holleywoodskih igralcev. Pri glasbeni pa smo peli vsak svoje pesmi, zadnjo pesem z naslovom Majska pesem pa smo zapeli skupaj. S programom smo končali ob 16.00 uri.

V četrtek dopoldne je sledilo pisanje poročila. Razdelili smo se v 4 skupine:

1. skupina je pisala o tem, kaj se je dogajalo v ponedeljek,
2. skupina je pisala o tem, kaj se je dogajalo v torek dopoldne,
3. skupina je pisala o tem, kaj se je dogajalo v torek popoldne,
4. skupina je pisala o tem, kaj se je dogajalo v sredo.

Po kosilu smo imeli prosto popoldne. Tako kot v torek smo se zopet odpravili v center Prage, kjer smo kupovali spominke. Zvečer pa smo šli na pico v italijansko restavracijo. Po večerji pa smo se zopet sprehodili čez Karlov most. Ko smo se vrnili v dom smo šli spat.

V petek zjutraj smo dokonca spakirali kovčke in šli na zajtrk. Po zajtrku smo jih znosili v kombije. Nato pa so sledile predstavitve poročil tistim dijakom, ki na tem projektnem tednu niso sodelovali. Po končanih predstavitev smo se počasi poslovili od Čehov, šli na kosilo in ob 12.30 uri krenili iz Prage. Okrog 7.30 uri smo prišli v Tepanje, kjer sem jaz izstopila. Ostali pa so imeli še nekaj poti do doma.

V Pragi smo se imela lepo. Spoznali smo, kako je Praga velika, nove ljudi in novo kulturo ter vadili angleščino.

Mihaela Rojht, 2. letnik, ZSSM

Del slovenske ekipe v Pragi

Impressions about the week in Prague

It was an interesting and funny week. We saw all beautiful sights of Prague. We spent a nice week with our Czech friends.

Borut, ZSSM

I had a great time but in the beginning I was afraid of communication, because I have problems with English.

The best part of the programme was a Music, because we sang Czech and Slovenian songs. I like singing in my freetime, but I don't sing very well.

It was very good for all students and our teachers, because we learnt about new culture, we saw, that

Prague is very big, we met new people and we practised English.

Mihaela, ZSSM

It was very good in Prague because I saw a lot of beautiful things. The most beautiful thing was Karlov bridge and I liked the metro. Prague is very big city so I want to visit Prague again because it was so good. And for the end thank you for everything

Elvis, ZSSM

I will remember the last day when we spent a lot of time together. They prepared very delicious light meals. Driving with metro is interesting to me. I felt good on bowling especially at the end when the winners got very delicious chocolate medals. Generally Prague was still one good experience for future.

Matija, ZSSM

We were in Prague and it was very good. We met our friends from Czech Republic. On Tuesday we saw all of Prague sights. The Prague Castle was very nice. My favourite day was Thursday, because we had free time and we went to pizza.

Melkina, ZSSM

The programme of your project week was very good. I would like to say thank you for help of your students and members of staff specially thank you to Hedvika. She talked with me and linked me for your students. Your

students are very friendly and have a lot of positive energy.

Dino, ZSSM

In Prague it was perfect and we met students from Prague school .

We went to the centre of Prague

We saw Prague castle it was nice

At the end it was really good.

Stefania, ZSSM

Prague is a beautiful city and has a beautiful castle. I saw a lot of modern cars and modern public transport. We visited Charles bridge which is very beautiful place for walking. I saw on the bridge a lot of tourists. We played a bowling game with students who were very talkative and friendly.

Atos, ZSSM

Kako napasti stres

Razmišljanje fantov v 3. triadi

Nezadovoljen in nesrečen sem, zato ker sem dobil slabo oceno, ker me nihče ne posluša, ker me noben ne mara. Jezen sem, zato ker se mi kaj podre, sem bil zadnji na krosu, se skregam s prijatelji.

Žalosten sem zato, ker me punca zapusti, mi je umrl dedek, so posekali moje najljubše drevo.

Strah me je, ker so mi grozili, ker je tema, ko dobim slabo oceno.

Zelo me skrbi, da nimam domače naloge, ko pozabim ključe, ko sem doma pozabil zvezke.

Čisto sem obupan, ker ne vem, kaj bi naredil, se pokvari traktor, preluknjam gume.

Razmišljanje deklet v 3. triadi

Nezadovoljna in nesrečna sem, zato ker:

- sem dobila slabo oceno,
- ko imam prenizko žepnino,
- ko mi pobegne muc.

Jezna sem, zato ker:

- me noben ne posluša,
- imam nepravičnega razrednika,
- so nekateri učitelji grozni.

Žalostna sem, zato ker:

- te zapusti fant,

- ti nekdo umre,
- te nekdo nadere.

Strah me je, ker:

- nekdo ugasne luči,
- ne vem dosti za test,
- ko pobegneš od doma.

Zelo me skrbi, da:

- dobim slabo oceno,
- padem na izpitu,
- bom izgubila telefon.

Čisto sem obupana, ker:

- imam groznega razrednika,
- mi zmanjka bencina,
- ni kave.

SONJA, TJAŠA, EMA

Sklep delavnice Stes in kako ga premagati:

Lepi in manj lepi trenutki so del našega življenja. Slabi trenutki nam pomagajo ceniti dobre. Pomaga, če vemo, da vse mine in je vse le faza. Ko nam je lepo, uživajmo in ko nam je hudo, vedimo, da se je potrebno aktivirati in stvari vzeti v svoje roke. Brez nič ni nič :)

Udeleženci 1. in 2. delavnice za 3. triado in mentorica
Nina Čelešnik Kozamernik

Delovni kotiček Maje in Blaža

Sanje

Ko sanjam, slišim babico. Že 9 let je minilo, odkar je ni. Dediju je bilo težko, ko je izvedel, da žene ni. Ko sem jaz to izvedela, sem se zaprla v kuhinjo in nisem šla ven. Dedi me je poskušal potolažiti, a sem ga odrinila. V sanjah vidim tudi Gregorja. Zdi se mi kot, da Gregor hodi po moji sobi. V sanjah čutim tudi simpatijo BLAŽA ROMIHA. Zdi se mi, kot da se z mano pogovarja. V Kamniku dostikrat govorim v sanjah, čeprav tega sploh ne vem. Na primer takole: "Ne, kaj mu delaš, pusti ga!" To mi zjutraj pove Monika, kdaj pa tudi negovalka. Ko se zbudim iz sanj, imam rada nasmejana jutra.

Maja Leskovar, CIRIUS Kamnik

Prababica

Prešnjo soboto je umrla moja prababica pri 92. letih. Imela je raka na pljučih. Ime ji je bilo Marija Lakožič. Živela je na Svetem duhu na Ostrem vrhu. Razumeli sva se v redu, na stara leta je bolj jamrala. Danes ponoči sem jo v sanjah videla, kako se z mano pogovarja.

Maja

Moje sanje

Veliko ljudi samo sanjari, meni pa se moje življenske sanje uresničujejo iz dneva v dan. Pravkar sem dobil

stanovanje in bom živel samostojno. Imam popolnoma nov voziček, ki je sanjski, hodim v šolo, ki me veseli in še veliko drugega. Da pa ne boste mislili, da se samo hvalim, skočite za svojimi sanjami še vi.

Blaž Romih, 2. letnik, CIRIUS Kamnik

Explaining dreams

Maja dreamt curiously last night. So she went to a dream explainer Blaž.

Blaž: good after noon, ladi. how can i help you?

Maja: hello mister. my grend mader spoke with me last night. but she is already dead.

Blaž: very interesting dream. what was she saying?

Maja: that i m not alone. and nothing more.

Blaž: how often does she come?

Maja: about three time per year.

Blaž: how long does she stay?

Maja: i dont know

Blaž: Just a moment please. I have to think about it for a minute.

Maja: How long have you been explaining dreams?

Blaž: This is my hobby. But let's get back to the dream. this is beautiful dream. grand mother is guarding you. you can be at peace.

Maja: shold i talk beack to hear?

Blaž: of course.teat all.

Maja: Thank you. You really helped me, I just can't wait for the next visit and talk. I will ask her, if there are also beautiful flowers overthere!

Intervju - ti mene, jaz tebe

Najprej se je Maja lotila Blaža.

Koliko časa si že v Zavodu?

V Zavodu sem že od leta 1999. Prišel sem s samo 5 leti, tako da je Zavod že kar moj dom.

Kdaj odhajaš domov?

Približno deset minut čez četrto.

Kdaj se boš preselil v svoje novo stanovanje?

Novo stanovanje je že nared, samo morajo mi namestiti še nova vrata. Sedaj moram na operacijo kolka, po tem pa mislim, da se bom preselil.

Kdo ti je razrednik?

Moj razrednik je že tri leta Zala Hriberšek. Se kar v redu razumeva.

Kam si se vpisal?

Še nisem razmišljal o dodatnih programih. Najprej moram končati šolo za administratorja.

Kaj si misliš o slovenskih športnikih?

Špica so!

Katera glasba ti je všeč?

Narodnozabavna. Tudi sam rad kdaj kakšno zapojem.

Kakšne želje imaš zase in za svoje domače?

Ne vem. Da bi bili zdravi, je prvo.

Kako se razumeš z brati?

Odlično. Moram povedati, da imam kar tri brate in eno sestro in smo prava kompanija.

Kaj te v življenju vodi?

Volja in izzivi.

Ali te kdo kdaj izziva?

Ne, jaz sem z vsemi prijatelj, kaj se boš prepiral.

Kakšno hrano imaš rad?

Uuu, domačo! Najprej se spomnim na puding, takoj nato pa: »Gremo na pico!«

Koliko vidiš?

Po zdravniškem mnenju imam vida 5 %. Samo jaz mislim, da ga imam nekje do 20 %.

Ali bi rad še kaj povedal?

Mislím, da sem se kar nagovoril. Drugič pa bom jaz spraševal tebe, kar pripravi se!

Nekega drugega dne pa je Blaž, novinar rumenega tiska in bivši sodelavec Lady, naredil zanimiv intervju s svojo zasliševalko od zadnjič.

Živjo, Maja! Bi nam za začetek povedala, kaj te v življenju veseli in kateri so tvoji hobiji?

V prostem času rada poslušam glasbo, tudi petje me sprošča.

Kateri letnik si? Koliko časa že hodiš v CIRIUS, kako ti gre v šoli, mogoče veš, kakšne imaš kaj ocene?

Sem 3. letnik, C oddelek. Tri leta že hodim na to šolo. Prej sem obiskovala OŠ Angela Besednjaka in tudi OŠ Janka Padežnika v Mariboru. Sem nasmejana Štajerka. Ocene so kar dobre, moram priznati. Upam, da bom imela take še naprej, da ne bom, kot rečejo pri nas, »ga biksinila«. Dedi to reče, da ga biksneš, pri ocenah ali kje drugje.

Se znajdeš v CIRIUS-u? V katerih prostorih se rada zadržuješ?

Drugače mislim, da se kar najdem. Rada hodim v OPB, torej oddelek podaljšanega bivanja. Potem, hm, ne vem, kje bi se še našla, v jedilnici.

Tam se vsi radi zadržujemo, tudi jaz. Maja, si zadovoljna s šolo, kako se počutiš tu?

Sem zadovoljna, sem se kar pravilno odločila. Rekli so mi, da je administrator pretežak program zame, zato grem v PRP. To pomeni post-rehabilitacijski praktikum.

Še eno podvprašanje – si imela kaj težav se navaditi cel teden biti stran od doma, si imela domotožje?

Ne, ne, ne. Če sem čisto iskrena, se tu boljše ujamem kot doma, saj imam tu veliko družbe.

Na primer, koliko prostega časa na dan si vzameš, ko si doma. Ker vem, da je tu v Kamniku prosti čas zelo omejen, še posebej v šoli, na vzgoji je drugače?

To pa je težko pojasniti, ne vem, koliko si vzamem ...

A si zadovoljna s spremljevalcem?

Ja, Sandi je dober spremljevalec, sploh glede na to, da nas ima kar štiri v razredu. In to same punce, ha ha ha.

Nam boš razkrila tudi kaj osebnega? Imaš fanta? Kako si predstavljaš svojega princa na belem konju?

Ta je pa dobra. Kaj si s tem mislil. Lahko še enkrat prebereš.

Nam boš razkrila tudi kaj osebnega? Imaš fanta? Kako si predstavljaš svojega princa na belem konju?

Joj, to si me pa čisto ... Od kod tebi, da to napišeš. Sem imela že tudi eno ponudbo za fanta, da bi imela, samo sem potem zavrnila, sem rekla, da tale ne bo pravi. T. se mi je ponujal, pa sem rekla, da ne bi.

Dajmo, pa takole reči, če boš razumela, kaj ti je manjkalo pri T.?

No, moram reči, da je T. v redu, samo me preplaši, če mi pride za hrbet, nočem, da me kdo straši.

Lani je bila tema Naše misli – naše živali. Imaš ti kakšno domačo žival? Kako ji je ime?

Jaz nimam nobene. Moja babi ima. Kužeka imata z dedijem, ime mu je Taro. Jaz imam drugače rada živali, predvsem pa pse, edino ne maram, če so divji in da skačejo.

Jaz pa ne maram, da imajo psi moker jezik, ker te potem poližejo in mi gre na živce. Predvsem veliki psi, zdaj sem se nekaj časa s tem direktno ubadal. Vem, da znaš nemško. Kje si se naučila? Kako se po nemško reče: »Danes je pa res zabaven dan«?

Ja, nemško sem se učila v osnovni šoli, tako da to znam še iz osnovne ven. Stavka pa ne znam prevesti, verjetno bi se zmotila. Aaaaaaaaaaaaaa, sem se spomnila: »Heute ist lustig Tag«.

Nam za konec poveš kakšen vic?

Hihi, ne.

Jaz mislim, da veš kakšnega.

Eni se radi hecajo, eni pa, če se pohecaš z njimi, takoj obratno obrnejo, saj veš, kako je.

Mene poglej. Za to je treba imeta malo talenta.

Tule sem pa raje zadržana.

Sem te pozabil kaj vprašati, bi še kaj sama dodala ali sporočila bralcem Naše misli?

Ne. Dobro si speljal Blaž.

Kaj pa rada kaj ješ?

A, takrat sem tudi jaz tebe vprašala. Aha, solate so meni dobre, lahko so različne in so mi dobre, a veš.

Hvala za pogovor in lep dan.

Ni problema. Uživaj.

Dan Zemlje

22. aprila smo se spomnili tudi na naš avtobus:

Ljuba Zemlja!

Ob tvojem dnevu ti želimo čim manj onesnaženja, nasilnih ljudi, naravnih nesreč, predvsem pa svežega zraka, veselo poplesavanje po vesolju in še na milijarde let vrtenja!

Tvoji hvaležni potniki

vsi prispevki: Maja in Blaž

Vizionarji

Kdo smo? Kaj smo? Zakaj smo? Vprašanja na katera bi najlažje dobili odgovor, če bi se opogumili in se nam pridružili. Pa naj vam vseeno zaupam nekaj malega o nas. Smo skupina (ki se k sreči vseskozi veča) mladih in malo manj mladih, ki skuša svoj prosti čas preživeti aktivno in včasih tudi koristno.

Skupina deluje na princip, kjer vsakdo lahko izrazi svoje mnenje, idejo, željo ali poda predlog za dejavnosti.

Do sedaj smo se družili ob odlični hrani, ki smo jo pripravili sami, šli smo v adrenalinski park, v gledališče, imeli delavnico o oblekah, osebem stilu in modi, piknik, šli smo tudi na bowling in še in še. V bližnji prihodnosti želimo izvesti delavnico na temo ljubezni, organizirali bomo zabavo v času projektne tedna v Zavodu ...

Smoo dobra družba, v kateri se posameznik zlahka sprosti, nasmeji in se nauči kaj novega. Vsi smo si različni prav zato pa smo še bolj posebni in dragoceni! Zato opogumi se in se nam pridruži.

Tina Gostečnik, ena od nadebudnih članic Vizionarjev

Če bi se rad pridružil Vizionarjem (skupina slepih in slabovidnih dijakov, študentov in mladih odraslih) piši Nastji (nastja.strnad1@guest.arnes.si) ali Janji (janja.hrastovsek@zssm.si).

Na obisku

V rubriki "Na obisku" bomo gostili čisto prave pisatelje, pesnike, slikarje, glasbenike, znanstvenike, zdravnike, politike in še koga. Letos smo se pogovarjali s pisateljico Nino in ilustratorjem Markom, ki sta nam pokazala delček svojih svetov in sanj. Markove risbe lahko vidite po celi Naši misli (tudi na naslovnici), tukaj pa si preberite še odlomke besedil. Vozi me vlak v daljave ...

Nina in Marko odhajata na potovanja

SKRIVALNICE V MESEČINI

Mesečina je prišla v Hongkong; lila je skozi okroglo okno Karikove sobe; bila je tiha modra noč s kresničkami v grmičevju in bele zavese so poplesavale s toplim vetrom. Karik je spal in k sebi stiskal plišasto šimpanzinjo Baltazaro. Vsi otroci v Hongkongu so spali. Mesečina je prišla in zbudila jih je s svojim sojem.

Šimpanzinja Baltazara je zaropotala s svojo zlato lajno. Otroci so v pižamah jadrali skozi mesečino; za njimi dolge bele sledi, vse do Hiše z okroglimi okni.

- Komornik ...

je Šimpanzinja Baltazara pihnila v Karikove lase.

- Otroci so prišli, tu so, radi bi se s tabo igrali skrivalnice. Ti mižiš.

In je štel do štirinajst, dlje ni znal in otroci so se urno poskrili; za njimi je ostal le klopčič meglic.

Laro, Kajso, Tiborja in Adena. Julijana in njegovega bratca – vse jih je našel. Le Karmen ni bilo nikjer. Ne v omari, ne za orjaškim zemljevidom Afrike. Tudi pod velikanskim piskrom, v katerem je teta Adela rada kuhala čokolado, je ni bilo.

- Gromska strela, Karik, si bova upala tja gor; v ropotarnico?

Šimpanzinja Baltazara je počasi odprla škripajoča zelena vrata; vsem so šli lasje pokonci.

Za vrati je bila ropotarnica. Na sredini je bila Karmen.

V rokah je držala mesečino.

Otroci so radovedno zrli. Še zlata lajna je utihnila.

- ...tk-tk-tk-tk..
- tk-tk-tk-tk....

Čudežni pisalni stroj je tipkal pravljice Hiše z okroglimi okni.

Čudežni pisalni stroj je tipkal pravljice Hiše z okroglimi okni.

**

Tak je začetek knjige z naslovom Karik, ki sta jo skupaj napisala Marko Rop in Nina Kokelj; pisati sta jo začela v Klenovici, v počitniški prikolici Nininega brata Roka. In sta sikuhalo kavo, camp pa skoraj prazen, edini sosedge mladi nizozemski popotniki, v Markotovi Astri pa komadi uzbekistanske dive Yulduz Usmanove.

Marko ima dive zelo v čislih. Tudi Nina je bila nekoč diva; v dolgi vijolični obleki, z lasuljo, na predstavitvi svojega 3. romana Poletje s klovnom v Cankarjevem domu. Napisala jih je še več, romanov; za Milovanje je bila kot »najmlajša kresnička« nominirana za nagrado za roman leta, kresnik. Pa Sviloprejko, povest o izgubljenem svetu, Slamnato deželo in knjigo Piši mi, ko ti bo najlepše. O svobodi govori.

Marko je svobodnjak. Živi v Kostelu, na Dunaju, v Pragi, v Zadru. Ilustrira. Ovitek za zgoščenko glasbene skupine iz Južnoafriške republike, avstralsko telefonsko aplikacijo, slikanico o prdenju v Ameriki, pa ilustracije za francosko družabno omrežje, za Ciciban. »Ilustrirati je, kakor potovati v tuje dežele.« V Kostelu je nabiral divja zelišča, na Dunaju študiral scenografijo na umetniški

akademiji, v Pragi na ušesa vlekel zgodbe, v Zadru pa z rive fotografiral sonca, ki so odhajala spat v morje.

»Če hočeš zgraditi ladjo, ne zapoveduj ljudem, naj nabirajo les, in jim ne ukazuj. Namesto tega jih nauči

hrepeneti po širni neskončnosti morja.« Antoine de Saint-Exupéry.

Kakor po širjavah morja plovejo tri morske ciganke iz Nininega Poletja s klovnom:

**

Bile so tri Morske Ciganke, ki so z ladjo potovale na jug in se ustavljale v pristaniščih. Ena je prodajala sladoled, druga je kuhala kave, tretja pa je vse zapisala v svojo knjigo. V tej knjigi je mrgolelo zgodb o živih in mrtvih, o ženskah, o moških in otrocih. O tem, kako je nastal svet in kako se je končal.

Z razbolelo rdečo čačko.

Tri Morske Ciganke so bile v kukalu zvezde in bile so okrašene z lišpom iz hrapavih školjk. Včasih so se zvečer prijele za roke in poslušale šumenje morja, ki je butalo ob njihovo barko.

Hranile so ptiče in ribe.

Ko so prišle v pristanišče, so jih otroci že čakali. Prišli so. Vsi. Iz revnih družin. Iz ribiških predmestij, v katerih so bolno krakale vrane. In iz belih hiš. S seboj so nosili dežnike in igrače. Tisti najbolj revni so v pesteh stiskali pesek.

Bil je to velik svobodni sinje moder dan. Z nakodranimi oblački na horizontu. Prva Ciganka se je sklonila k drugi in druga se je sklonila k tretji.

- Tu je. Rodila se je,
je šepnila Prva.

- In njen smehljaj je lepši od sončnega vzhoda.
- Prišla je k nam, deklica, ženska,
se je nasmehnila druga in s poslinjenim prstom obrnila
list v knjigi tretje.

- Aha, deklica,
je pokimala tretja Ciganka in zapisala:

B E S A.

Tako je bila dojenčica vpisana v knjigo treh Morskih Cigank. To je najpomembnejša knjiga na svetu.

To je knjiga življenja.

**

Kakor ladje na morjih se srečujejo poti; te dni Nina in Marko posedata na balkonu Nininega svetlega stanovanja v Ljubljani; na razgrnjenem zemljevidu sveta že slutita nove zgodbe; v oktobru bo Nina na pesniški rezidenci v Grčiji pila kavico in pisala roman o potujoči operni pevki, Marko pa bo prejemal njene razglednice, medtem ko bo vihtel slikarsko orodje in ustvarjal nove slikanice.

Mi - zavodski

Elvis

Verjetno vas večina že pozna goalball, danes se bomo pogovarjali z reprezentantom slovenske ekipe Elvisom Hodžičem. Slovenska goalball ekipa pod vodstvom Ivana Vinklerja in Klemena Bajca je na zadnjem evropskem prvenstvu osvojila deveto mesto, upajmo, da se bodo tudi v prihodnje uspešno kosali z najboljšimi.

Elvis, nam poveš najprej nekaj o sebi in potem kako si se znašel v svetu goalballa?

Sem Elvis, rad se ukvarjam z športom, rad se družim, hodim ven in uživam, ko karkoli organiziram ali urejam. V svetu goalballa sem se znašel naključno. Borut, moj cimer, je že pred mano treniral goalball in potem sem z njim hodil na treninge in opazoval. Čez čas mi je postalo všeč in sem začel.

Si že od nekdaj športen tip ali te je potegnil samo goalball? Kaj te vleče - tekmovanja, potovanja, ekipa, dolgčas, želja po gibanju?

Všeč, mi je, ko se okoli mene dogaja veliko stvari. Goalball me je potegnil zaradi tega, ker je igra dinamična in tudi všeč mi je, ko potujem po svetu.

Kot vem, si prej treniral aikido - ti ta veščina kdaj pomaga? Ta veščina mi do sedaj še ni pomagala. Aikido sem probal trenirati, ker me je zanimalo, kako zgleda. Videl sem, osvojil en pas in potem je bilo zame dovolj.

Ker sem bolj rahločuten deček, ne maram pretepaških športov :)

Zdaj treniraš in tekmuješ z reprezentanco, ki tekmuje na evropski ravni - imaš kdaj tremo, kako se kosaš z njimi, imaš tudi ti že kakšno kolajno?

Treningi so pač kot treningi. Trudim se biti čim bolj uspešen in učinkovit. Pokale imam 4 in medalj okoli 14, ampak niso vse iz goalballa. Nekaj jih je še iz plavanja in showdowna.

Trener Klemen je hkrati tudi tvoj vzgojitelj v domu - lahko pričakujemo še toliko večji napredek ali si gresta že kaj na

živce?

Če bom napredoval ali ne, je popolnoma v mojih rokah, ne glede na okoliščine.

Bi še kaj povedal našim bralcem?

Če vas goalball in svet vsaj malo zanimata, le pridite do nas. Za vas bomo lepo poskrbeli.

Elvis, hvala za pogovor.

Kolaž slik Elvisa in slovenske reprezentance v goalball-u

Stane

Če se kdaj siten sprehajaš po naši šoli, upaj, da boš srečal hišnika - prav gotovo ti bo iz dolgega rokava stresel duhovit oreh in dan bo svetlejši. Stane Petrovčič je na našem Zavodu zaposlen 8 let. V novi rubriki Naše misli vam bomo vsako leto predstavili enega od naših sodelavcev in za dobro popotnico je prvi kar Stane.

Stane, povej nam, kako si prišel v Zavod?

Z avtom. Takrat je bil to še Ford Escort, bele barve. Sicer sem pa slučajno videl oglas v časopisu Delo in sem zagrabil izziv.

Kakšna je tvoja dnevna rutina?

Dan na Zavodu začnem ob sedmih in ne gre brez dobre prave jutranje kave pri Ireni, katera zadiši že na parkirišču iz naše kuhinje. Takoj po kavi se preoblečem v delovne obleke in ponavadi nadaljujem zadolžitve iz prejšnjega dne. Potem pa me nove že čakajo delovne naloge v Knjigi popravil in tudi na mailu je vedno kaj novega. Največkrat so težave s pipami, ker imamo star vodovodni sistem, ter manjša popravila in selitve pohištva. Sezona košnje se je že dobro začela, ker je veliko dežja, moram kositi vsak teden.

Kako se znajdeš v kolektivu skoraj samih žensk? Se dobro ujameš ali se raje držiš v svoji delavnici?

Načeloma v redu, predvsem mi je pomemben korekten odnos, potem se lažje dogovorimo za razne delovne projekte. Umaknem se samo v primeru, če je na enem

mestu preveč sodelavk :) Delavnica je tako majhna, da jo imam samo za pripravljala dela.

Nam poveš kakšno hecno anekdoto iz vseh teh let?

Težko bi izpostavil samo eno, bilo jih je kar nekaj. Ker sem načeloma pozitivna oseba, poskušam s svojim komentarji zabeliti vsakdanje situacije. Rad vidim, če dobi sogovornik eno dobro novico in se razideva ... you know what I mean. Pred nekaj leti sem zjutraj ob štirih prišel odmetavat pol-metrski zamet, a se je traktorski plug uprl in nikakor ni hotel vžgati, nerodna situacija se je sprevrgla v paniko, le kje bodo parkirali vsi avtomobili. Le zakaj ne potegne? Pomislil sem malo bolj tehnično, pogledal v rezevoar za gorivo, in glej ga zlomka! - bil je prazen. Potem je delo steklo.

Kako tudi sicer ohranjaš tako kondicijo dobre volje? Imaš osebnega trenerja?

Osebni trener sem v glavnem kar sam, včasih poskušam kaj kopirati tudi od svojih bližnjih, s katerimi se največ družim. Če so okoli mene pozitivni ljudje, je vse toliko lažje.

Kaj bi izpostavil kot največji plus in kaj kot največji minus naše šole?

Iz tehničnega vidika je minus starost in slabo stanje stavbe na zunanosti, notranjost pa se dobro ureja in je prisotna domača toplina. S tem tudi mislim na ogrevanje, ki dobro deluje, in posledično na celo počutje v Zavodu in domu.

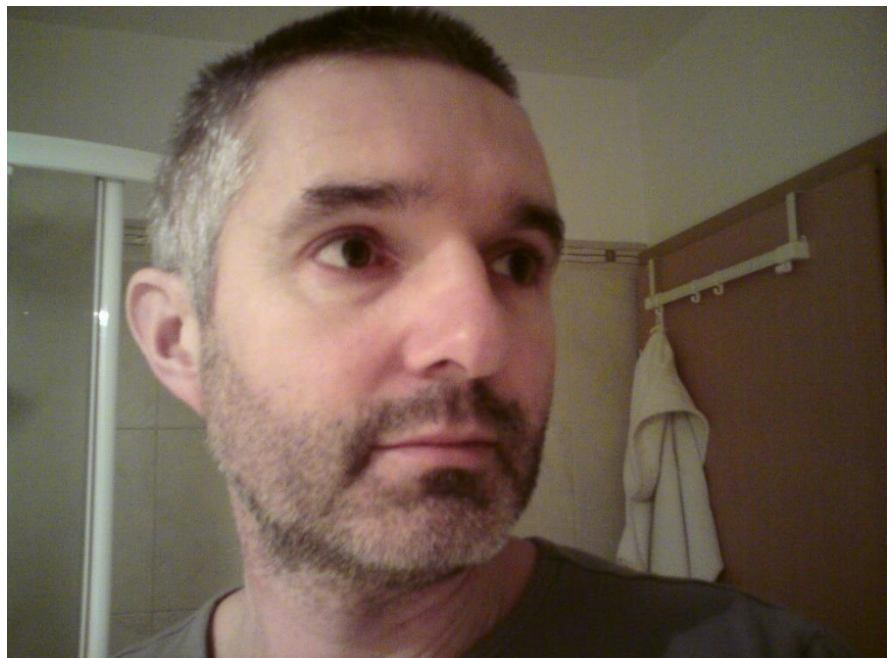
Zaupaj nam še svoj življenjski moto?

Gesla nimam, se ga bom pa zdajle spomnil. Hm, takole: biti do vsakogar enak, ne glede na status in položaj. To je dobra osnova za odnos in doseganje skupnih rezultatov.

Stane, hvala za prijeten pogovor in potrpežljivo izposojlo koles - enojnih in dvojnih!

Stane v akciji in
Stane v selfie-ju.

Odrasli na robu

Sanje prebujati iz spanja

Nad posteljo sem si obesila lovilec sanj, da bom lovila sanje. Prej kot sanje, sem ulovila samo sebe, v domišljavosti. Lovilec sam ne zmore prestreči sanj, niti ribiška palica ne ulovi ribe brez ribiča. Viseč predmet nad mojo glavo, me lahko predvsem spominja, da je tisti pravi »lovilec« tam spodaj, v postelji.

Utrudila sem se v agresivnih poizkusih lovljenja sanj. Sedaj jih manj lovim, več jim prisluškujem. Učim se srečevati nežno. Ko se prebudim v medprostor med spanjem in budnostjo, ne zbežim takoj iz postelje. Za trenutek otrpnem v položaju, v katerem me je pustila noč (trik, da se lažje spomnim sanj). Tako opazujem kar je naplavilo jutro. Pravzaprav prisluškujem vase.

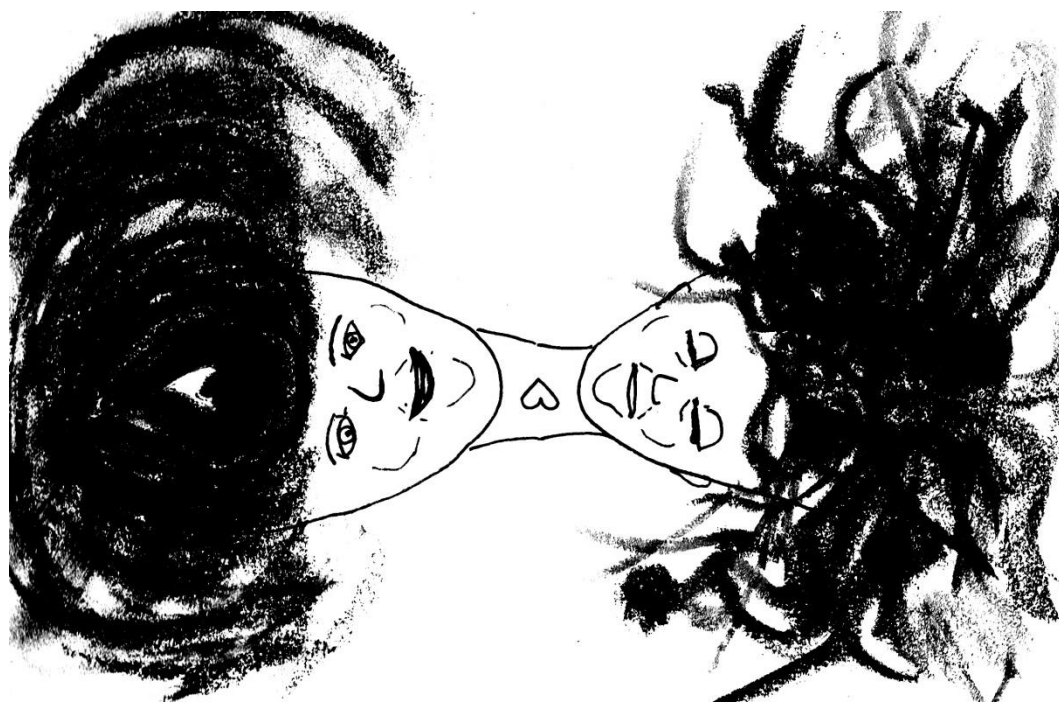
Ko tako ležim, se počasi začnjam spominjati drobcev sanj. Ti me vodijo do zgodbe, včasih pa prav nikamor. Kadar so moji dnevi preobteženi, le redko vznikne kakšen spomin. Zadnjič, ko sem se spraševala, kako neki, da krompir na vrtu letos nikakor noče vzkliti, mi je postalo jasno. Krompir in moji sanjskii spomini vzklijejo »šele« takrat, ko je zanje zunaj dovolj varno.

Zakaj si prisluškujem? Ker tako lahko v budno življenje, vabim tisto za kar niti sama ne vem, da ne vem. ...Pa bi bilo moje življenje lahkotnejše, če bi vedela. Ne berem sanjskih knjig in nisem iskalka razlagalcev sanj. Sanjam, tako »po domače«, a radovedno. Ko pijem kavo, malce raziskujem ali mi je občutek iz sanj (in niti ne zgodba) že

znan. Iščem pare, igram se spomin. Gledam kaj verjamem, pa mogoče ni resnično in mi povzroča bolečino.

In ko nisem preveč zaspana vidim, kako se vse prepleta. Vidim in kako sanjski in budni svet pravzaprav nista ločena, ampak presneto povezana. Sanje so mi poligon, v katerih se urim v odzivanjih na situacije. Ko mi uspe v budnem svetu nekaj spremeniti, se spremenijo tudi moje sanje in kadar nečesa dolgo ne razvozlam, sanjam eno in isto, znova in znova... Hm, le čemu?!

Sanje so mi nekakšno ogledalo, tiho kažejo kje ga lomim. Hkrati pa me s svojo kreativnostjo spodbujajo, naj si je dovolim več tudi v budnosti.

Milka Podobnik

Iskati primerno delovno mesto za osebo z posebnimi potrebami

Oseba s posebnimi potrebami, na primer slabovidna oseba zelo težko dobi primerno delovno mesto za svoje zmožnosti. Delodajalec mora tej osebi urediti primerno delovno mesto. To pomeni, če je oseba slabovidna in da ima še kakšne omejitve mora delodajalec to upoštevati. Oseba, ko postane brezposelna, se prijavi na Zavod za zaposlovanje. Nato dobi svojo pomočnico, ki mu pomaga, da dobi čim prej primerno delovno mesto za svoje zmožnosti. Za osebe, ki imajo neko motnjo oz. invalidnost, je težje najti delo, kot pa osebam brez posebnih potreb. Zato moramo vse osebe, ki imamo status osebe z posebnimi potrebami, biti več bolj komunikativni in se z različnimi ljudmi pogovarjati in hoditi na različne predavanja ne glede, da ni za našo stroko, ki smo jo končali. Iz vsakega predavanja lahko izvemo nekaj novega in se več poučimo v različnih smereh. Na predavanju "Kako dobiti delovno mesto" spoznamo tudi kako pisati prošnje in življenjepis, da je zanimiv in da je za delodajalca privlačen na oko. Vsem osebam, ki ste osebe z posebnimi potrebami, svetujem hoditi na predavanja, se z različnimi ljudmi pogovarjati, ne glede da so od nas zelo starejši, a vemo, da imajo oni isto motnjo. Dali nam bojo nasvet za naprej v življenju. Pogovarjajte se z tujci, dobili boste veliko nasvetov.

Gordana Grujić

Delo čaka - Mitja Gradišnik, 2. letnik, Šolski center Celje

Prigode iz naše šole

Novo pleme

Učiteljica Tatjana pride v razred Možgančkov. Edini predstavnik v razredu je Tim, ki si krajša čas do prihoda sošolcev s pogovarjanjem s samim seboj v učiteljici neznanem jeziku.

Sledi logično vprašanje učiteljice: »Tim, v katerem jeziku pa govoriš?«

Sledi odgovor - kot iz topa: » V timščini!«

Učiteljica: »Ne poznam tega jezika. Kdo pa je tisto pleme, ki govori timščino?«

Odgovor: »Timi so povečini mesojedi, nekateri pa so tudi rastlinojedi.«

Šampionska

Pri pouku slovenščine iščemo neznane besede ter jih pojasnujemo.

Vprašanje učiteljice se glasi: »Kdo ve, kako se s tujko imenuje športnik, ki dosega pomembne športne rezultate?«

Odgovor iz razreda: »Šampinjon!«

Rojstni dan

Elvis je imel rojstni dan. Kljub zimi in precej nizkim temperaturam ponosno hodi po šoli v lepi majici s kratkimi rokavi, kar opazi tudi učiteljica.

»Elvis, ali imaš novo majico?«

»Ja, a ni lepa? Dobil sem jo za darilo od Melkine.«

»Krasna je, Kako pa je Melkina uganila tvoje mere – številko, velikost, obseg ...«

Melkina slučajno pride mimo in dopolni: »Ja, pa še ploščino!«

Kombinirani pouk

V razredu Možgančkov, kjer poteka kombinirani pouk, se pri slovenščini v razredu petošolcev pogovarjamo o evfemizmih. To so besede, s katerimi olepšamo neko stvar, ki je ne želimo povedati naravnost. Učiteljica vpraša učenca, če vesta, kako rečemo, kadar nekdo dopolni 50 let. Na odgovor ni bilo potrebno čakati prav dolgo: »Da je postal Abraham.«

»Jaz sem že!« se zasliši iz drugega kota razreda, kjer je šestošolec Uroš zaključil svoje samostojno delo.

»Ha, ha, ha! Nisva vedela, da si že toliko star!« se zasmejita Nejc in Tim. Uroš je namreč povedal, da je že končal z branjem in ni slišal, kaj se menimo v preostalem delu razreda.

zapisala Tatjana Murn, ZSSM

Kolo za dva

Konec 19. stoletja je izpod peresa angleškega tekstopisca po imenu Harry Dacre prišla pesem Daisy Bell (Bicycle Built for Two), ki je že ob izidu doživela veliko priljubljenost. Stoletje zatem po njej še vedno segajo in jo izdajajo v svojih interpretacijah številni glasbeniki. Med njimi so se znašli tudi velikan jazzovske glasbe Nat King Cole in člani britanske rock skupine Blur. Priljubljena je tudi med mlajšim poslušalstvom, saj jo je moč najti tudi v obliki otroške pesmi. V tej šaljivi pesmi siromak, ki si ne more privoščiti najema poročne kočije, snubi svojo srčno izvoljenko Daisy Bell in ji zagotavlja, da bo na kolesu narejenem za dva (ang. Bicycle Built for Two) izgledala še posebej prikupna. V nadaljevanju snubec uporabi to kolo kot prisposodbo za skupno življenje. Refren omenjene pesmi mi odzvanja v ušesih, vsakič ko službeno sedem na prvi sedež zavodskega dvosedežnega kolesa, oz. tandema, kot mu pravimo s tujko. Verjetno se kateremu od bralcev zastavlja vprašanje: »V kateri službi pa se človek naokoli prevaža s tandemom?« Naj povem, da sem zaposlen kot vzgojitelj v domu učencev in dijakov na Zavodu za slepo in slabovidno mladino Ljubljana. Tako se dostikrat zgodi, da ob lepem vremenu sedem s katerim od slepih

59

ali slabovidnih gojencev na tandem in se kam odpeljeva. Odločil sem se, da napišem sestavek, v katerem bom predstavil, kako to izgleda in opisal kakšno izmed dogodivščin.

Kolo je zelo praktična stvar. V primerjavi s hojo nam omogoča, da premagujemo daljše razdalje v krajšem času, kot bi jih, če bi pešačili. V primerjavi z avtomobilom ne potrebujemo potnega naloga in bencina, kar pomeni, da smo bolj ekološki. Z njim se lahko pripeljemo tudi tja, kamor z avtomobilom ne moremo, npr. v center mesta, do brežine bajerja in podobno. Gojenci se radi poslužujejo tandema, če morajo opraviti kakšen nakup, imajo opravke ali se želijo udeležiti kakšne prireditve na drugem koncu mesta. Včasih želijo koga obiskati, se rekreirati ali preprosto pregnati dolgčas. V te namene nam služi vozni park, ki obsega štiri tandeme, od katerih sta trenutno vozna dva. Vsi izhajajo iz tovarne koles Rog, ki je žal doživela neslaven konec. Pred kratkim se je v javnosti pojavila novica, da je blagovno znamko odkupilo podjetje Gorenje, kar me je razveselilo in navdalo z upanjem, da bodo morda v bližnji prihodnosti ponovno sestavili kak nov Rogov tandem. Kakorkoli že, eden izmed voznih tandemov izgleda, kot bi ga sestavili iz dveh koles Rogovega tipa Mountain Bike, ki je bil priljubljen na začetku devetdesetih let, drugega pa tvorita dve kolesi tipa Pony. Slednjega ne uporabljamo veliko, ker smo se navadili na različico tipa Mountain Bike, poleg tega nima prestav.

Vožnja s tandemom je zelo zanimiva izkušnja. Zaradi dolžine kolesa je pri zavojih potreben daljši zasuk in tudi balansiranje je nekoliko drugačno od tistega pri

60

navadnem kolesu ter zelo odvisno od sovoznikove spretnosti. Zaradi teže dveh voznikov je daljša zavorna pot, kar pride še bolj do izraza pri spustih po klancu navzdol. Dosedanje izkušnje mi pravijo, da je vožnja s tandemom primerna za vse naše gojence, saj sem se vozil tako s tistimi, ki obiskujejo šolske programe z enakovrednimi standardi znanja, kot s tistimi iz šolskega programa z nižjimi izobrazbenimi standardi in iz posebnega programa. Seveda imajo različni sovozniki različne lastnosti, sposobnosti in celo svoje muhe. Pri eni izmed dijakinj se dogaja, da me vsake toliko časa vrže iz ritma, tako da nenadoma zaustavi pedala. Če si na te posebnosti vnaprej pripravljen, vožnja lepo steče. Teren, ki ga pokrivamo z našimi kolesi, je večinoma teritorij znotraj ljubljanskega avtocestnega obroča. Tega smo na draveljskem koncu že prešli, v bližnji prihodnosti pa ga nameravamo prebiti še na vzhodnem delu Ljubljane. Za daljše ekspedicije se težko uskladimo, saj zaradi drugih popoldanskih obveznosti nimamo veliko časa. Najvišjo osvojeno točko s svojimi tristošestinšestdesetimi metri predstavlja Ljubljanski grad. Višinska razlika je, če upoštevamo, da ima Ljubljana ob Ljubljanici dvesto osemindeset metrov nadmorske višine, veliko manjša. Vzpon vseeno ni mačji kašelj, saj moramo na določenih predelih pošteno gristi kolena. Je pa zato toliko bolj razburljiv spust. Seveda je potrebno upoštevati že omenjeno podaljšano zavorno pot.

Stalnica vseh naših voženj je velika pozornost, ki jo vzbudimo pri mimoidočih, najsi bodo domačini ali turisti. Že vnaprej je moč napovedati, kako bodo reagirali

otroci, ko nas bodo opazili. Skoraj vedno nas pospremijo s stavkom, ki izraža začudenje in navdušenost: »Mami, mami poglej kakšno kolo!« Včasih požanjemo kakšen aplavz odobravanja iz bližnjega bifeja, turisti pa nas bodrijo z vzkliki: »GO, GO!« Zgodilo se je celo, da sva z nekim dijakom ukradla dovršen del pozornosti, ki bi morala biti namenjena kolesarjem tekmovalcem, ki so dirjali čez Ljubljano na dirki po Sloveniji, ko sva se s tandemom ustavila ob progi. Do naju so začeli pristopati gledalci tekme in si z zanimanjem ogledovati, kako je sestavljeno najino kolo.

Po vseh urah in prevoženih kilometrih sem hvaležen, da do sedaj s sovozniki nisem izkusil nobene nesreče. Upam, da nas bo sreča spremljala še naprej. Le enkrat je zadišalo po padcu, a naju je spretna in nepričakovana intervencija sovoznika rešila pred njim. Dogodek se je zgodil nekega sončnega dne, ko sva se z gojencem vozila po Poti spomina in tovarištva čez Murgle. Gojenec ima navado, da svojih nog nikoli ne premakne s pedal, tudi če se ustaviva pred semaforjem ali kje drugje. V takšnih situacijah moram ravnotežje loviti sam in uravnavati tudi njegovo težo. Pot po kateri sva se vozila tistega dne, je prečkala cesto. Na drugi strani ceste sta stala dva betonska stebrička, med katerima bi morala zapeljati. A glej ga zlomka. Ravno v tistem času si je na enem od njiju neka gospa zavezovala športne copate in nama zaprla prostor v sredini. Odločil sem se, da bom zapeljal v levo, v ožino med stebričkom in ograjo, ki je omejevala rob poti. Tja sva pripeljala pod prevelikim kotom in zmanjkalo je prostora za zasuk, ki ga potrebuje daljše kolo. Znašla sva se v neprijetni zagati. Če bi

prehitro zavil v desno, bi z zadnjim delom kolesa trčila v stebriček, če pa bi šel še nekoliko naprej, bi zapeljala v ograjo. Odločil sem se, da vendarle poizkusim zapeljati nekoliko naprej in nato na hitro zaviti v desno skozi nišo, vendar ni šlo. Znašla sva se v ograji in moral sem popolnoma zavreti. Izgubila sva ravnotežje, stopil sem na tla in hitro začel potiskati težo kolesa in sovoznika v nasprotno smer, kot ju je vlekla gravitacija. V mislih sem že videl, kako se bosta zvrnila po tleh, a se to k sreči ni zgodilo. Za veliki preobrat je poskrbel sovoznik sam. Potem ko se je precej nagnil, je enostavno odlepil nogo od pedala in jo položil na tla. Situacija je bila v trenutku rešena. Dogodek sem zaradi srečnega razpleta, predvsem pa zaradi nenadejanega posredovanja sovoznika, poimenoval »Božja noga«.

Opisani dogodek nam ni vzel poguma, da se ne bi še naprej pojavljali na ljubljanskih ulicah in s svojo prisotnostjo navduševali ljudi, ki nas srečujejo. Nenazadnje tudi mi mislimo, da izgledamo prav prikupno na kolesu narejenem za dva. :)

Dušan Škafar, ZSSM

Lepo sanjajte do drugega leta!

Naša misel

Glasilo učencev in dijakov Zavoda za slepo in slabovidno mladino v Ljubljani

Urednik: Grega Hribar

Mentorji: Nina Čelešnik Kozamernik, Janja Hrastovšek, Grega Hribar, Marija Jeraša, Urška Lah, Tatjana Murn, Tanja Tajnikar

Pregledala in natisnila: Marija Repe Kocman

Založil, izdal, razmnožil: ZSSM, Langusova 8, 1000 Ljubljana

ISSN: C501-0063. - 2350-4048

2 izvoda

Junij, 2016